

stationibus, tertius possit super iisdem articulis, alios testes producere: quia tamen hic interueniens, tempore cœptæ litis, infans, † & cum darentur interuentionales. in pupillari ætate, sicque ignoranti similis fuerit, puto, d. publicatione non remorari hanc probationem, per distinctionem *Barr. in l. si per lusorio, §. 1. de appel. refert & tenet Gail. obs. 71. n. 12. lib. 1.* Concludo, tutiorem viam esse, vt admittantur.

Quoad punctum euentualis restitutionis in integrum, puto, † eam superflue peti: licet enim cessio legitima facta, & per omnia valida esset, ita vt cedens nec agere, nec transigere, nec reuocare eam possit, præsertim obstantibus his, quæ enumerantur in *L. C. de nouat. & not. Guid. Pap. de cessione 21 330. post princip. videlicet, † quando lis est contestata per cessionarium, vel aliquid est acceptum de eo, super quo facta fuit cessio: vel quando possessori denunciatum sit, ne rem domino restituar. Quia tamen ex omnibus actis satis liquidè constat, Reos non ex iure cesso, sed ex proprio, † ipsi matri competente, omnes suas defensiones proposuisse: sicque nec vtilem, nec directam actionem, siue defensionem, ex cessione præsentam: imò ipsius cessionarii præcitu, & expressa permissione, tertium interuenientem, suum ius deduxisse, vt patet ex producto 1. Septembr. Anno 74. Quo ipso cessionarium non nihil de iure suo si quæ habuit, remisisse, intelligi potest.*

Item, quod nihil interest obiiicientium eam cessionem, siue Rei, siue interueniens obtineat in causa: quia vtinque, tam defendendo, quàm interueniendo, ad eundem finem, exclusionem videlicet, ab hereditate controuersa agitur. Et potest *13* iudex ex officio, † nullo opponente, repellere agentem, vel excipientem, vbi eius non interest, vt late per *Blanch. de compromiss. p. 4. except. tua non intrerit. nu. 100.*

Item, quod exceptio respicit ius tertii, cessionarii videlicet, & non ius obiiicientium eam cessionem. Ideoque merito non attenditur. Exceptio enim † de iure tertii, excipientem non releuat, nec potest quis se defendere ex iure tertii, *Bar. tol. & Castrens. in l. 1. & 2. de excep. rei iudic. Bald. in l. si cui, de non num. pecunia.*

Accedit, quod omnis actus † regulatur à fine, in quem dirigitur *l. si is qui in aliena, §. 2. verb. nemo enim, de acquirendo rerum dominio, l. verum, de furt.* Sed Rei attigerunt hanc cessionem, non vt impugnent eam, vel eo ipso actionem interuenientis elidant, sed solummodò in finem detegendæ assertæ collusionis, & protelationis litis: prout ex *Anzeig vñ Wittm. 89.* apertè constat. Sed eà præsentio collusionis & protelationis, per dictam interlocutoriã 21. Ianuarii decisa est.

Concludo itaque, hoc casu non opus esse restitutione.

Quarto loco, quod ad reconuentionem spectat, certius iuris est, iniurias, † procedentes ex aliquo actu, super quo litigatur, non posse prosequi, nisi post finitam illam litem, *l. siquidem, C. de iniur. Bartol.*

in l. si quis, §. stellationatus, ad Turpill. Ne tamen actiones, † tempore vel morte pereant, licitum est, *27* contestando litem, eas in tutum redigere, inquit textus in *l. ordinatur, circa princip. de lib. causa, l. si tibi seruitutis, C. eodem titulo ibi Ioh. Fab.* Estque receptum in hoc iudicio, † vt in eiusmodi causis, citationes *28* decernantur, & vsque ad litis contestationem processibus locus detur. Id quod reconuentioni etiam hoc casu fieri contendunt: neque permittitur ulterius, ante principalis causæ decisionem procedi. Quia tamen præsentæ iniuriæ non procedunt, siue ortum habent ex lite hic pendente, sed ex aliis actibus, extra hoc iudicium agitis: sitque per sententiam proximam in hac causa, litis contestatio partibus iniuncta, & vt prothocollum Notarii ostendit, in priori relatione, hi articuli, cū interuentionalibus, æquali iure censiti fuerint: & sic causa huius litis separatam habeat causam à principali controuersia. Lata enim sententia pro Actoribus, in conuentione, per hoc non plene præiudicatur Reo in reconuentione: quia possunt subesse causæ, † ex quibus der. *Landfriedbruch* excusatur, *29* & actio iniuriarum firma manet.

Sic è diuerso, absoluto Reo, † non ex hoc *30* fundatur actio iniuriarum, vel præiudicium parit, quin Actores in hoc se defendere possint: puto, separatim hic procedi & articulos ad probandum admitti, siue euentuales responsiones pro puris acceptari posse.

Saluis.

D. Q. Concludit cū Referente.

D. L. vult totam causam iam decidere, & vt detur ad referendum, quia in facto nihil aliud probari posse. Ideo non vult admittere articulos interuentionales, ad probandum. In causa reconuentionis non vult admittere ad probandum articulos. In puncto restitutionis, cum Referente concludit.

D. G. vt Dn. L.

D. Ql. vt Referens, &c.

VOTVM XLVIII.

In causa Episcopi T. contra ciuitatem P.

Mandati der Pfändung in puncto partitionis.

SUMMARI.

- 1 Narratio sue species facti.
- 2 Protestatio Reorum, in hoc casu, que vel qualis.
- 3 Partitionem Rei quibus obtulerunt. & nu. 4.
- 5 Sententia late tenor.
- 6 Partitionem sufficientem per solutionem der *Wetns* für den Wagen vnd *Wetn* quare Rei recusarint.
- 7 Fundamenta Actoris in hoc iudicio qua. & num. 9. 10. 11.
- 8 Sententia auff vngnugsamen Bericht erzangen in Camera, si vlterior deductio fiat, aliquando solent reuocari.
- 12 Parendi tempus in arbitrium impetrantis, per verba,

- Wann vnd zu welcher Zeit N. den Wein erfordern lassen.
- 13 *Incertus non est, qui ad quodlibet momentum certifiatus est.*
- 14 *Certitudo in cuiusvis arbitrio absolute residet.*
- 15 *Parendi viam, qui omni tempore, nullo excepto, parat, plus permittit, quam qui id restringit & limitat ad certum diem.*
- 16 *Dictio, Omne & totum, nihil excludunt, & quamlibet temporis partem continent.*
- 17 *Paratus semper soluere, quolibet tempore se offerre dicitur.*
- 18 *Rei quod liberaliter Actori permittunt, in odium & damnum ipsorum non debet conuerti.*
- 19 *Dubitatio, resolutio eius. nu. 20. 21. 22.*
- 23 *Vinum & plaustrum cur non possit dici vnum corpus esse. vt nu. 24. 25. 26. 27. 28. 30.*
- 29 *Res corporalis qualibet est diuidua.*
- 31 *Gallus gallinaceus plaustro insidens, non sunt vnum corpus.*
- 32 *Actibus in cunctis dominatur voluntas.*
- 33 *Homines quicquid agunt, intentio iudicat omnes.*
- 34 *Interitus prima causa si cessat, tum etiam cessat illatio ad eius interitus effectum.*
- 35 *Periculum rei interitus non transferendum in eum qui rem non pignoraui vel detinuit, idq; tribus rationibus confirmatur, vt nu. 36. 39. 43.*
- 37 *Causa debet precedere effectum.*
- 38 *Principale si non fuit in obligatione restituendi, tunc nec id, quod eius loco succedit.*
- 39 *Oblatio rei debita facta, loco & tempore congruis, liberat ab interitu rei.*
- 40 *Moram posteriorem nolenti accipere oblationem nocere equum est.*
- 41 *Oblatio fieri dicitur loco congruo, quando fit in loco, in quo facienda est solutio.*
- 42 *Creditor recipere recusans tenetur a tempore mora, ad recipiendum aestimationem rei, quanti minimum post moram fuit.*
- 44 *Obligatio restituendi, si vigore mandati, &c. est alternatiua, & sic verumque, tam vinum, quam precium est in obligatione restituendi, tunc electio consistit penes debitorem partitionem.*
- 45 *Obligatio sufficiens cum effectu intelligenda sit, necessario precium rei interitus, in non recipientem oblationem remoueri debet.*
- 46 *De mora commissa effectu vbi agitur, alterum intendi oportet, vt ibid. nu. 47. 48.*
- 49 *Offerens quod non fuerit in culpa vnde constet. & nu. 50. 51.*
- 52 *Oblatio partitionis quare recipi noluit.*
- 53 *Instrumentum partitionis non continet tacitam vel obliquam confessionem pignorati. Vnde pateat num. 54. 55.*
- 56 *Confessio Reorum, in hoc iudicio facta, ex quibus constabit. & nu. 57.*

FActum tale. Ober Ehenheimenses ꝑ ꝑꝛæ-
tendunt, se habere ius ex ꝑꝛiuegio, ab Impera-
tore & Regibus exigēdi, & recipiēdi den Weg vñ
Brückenzoll à singulis rhedis indistincte, 4. Pf. id

est, 2. Kreuzer. Cum itaq; Episcopus, 22. Iunii ex d.
oppidio intenderet etlich beladē Wagen mit Wein
gen Zabern zur Hoffhaltung führen zu lassen / oppi-
danos exegisse vectigal, re-stantibus officialibus
Episcopi. Conuentum inter partes, daß ein Wagē
daselbst / bis zu Auftrag der Sachen gelassen werde /
doch also daß die Pferd fortgeschickt / vnd der Schaff-
ner den Wein / so auff dem Wagen / in sein Bewahr-
sam neime / dann oppidani die Pferd vnd den Wein
mit nichten auffzuhalten gemeint seyen. Cum verò
postea sententiam & promissum mutaret der
Schaffner daselbst / protestati sunt oppidani, 25.
eiusdem, ꝑ daß sie den Wein nicht auffgehalten
noch gepfändt / wollen auch nichts damit zu thun ha-
ben. id postea 1. Iulii, per Notarium & teltes fece-
runt insinuari Episcopo, siue eius Consiliariis, zu
Zabern. Impetrato itaque mandato in Camera,
Reisq; 2. Augusti eo insinuato, ob uerunt hi pa-
ritione, statim post, scilicet 3. Augusti, primò, dem
Schaffnern / & officialibus: hoc modo: q̄ velint
den Wagen vnd Wein / an den sie nie Anspruch ge-
3
habt / welchen Wagen sie auch nie begert sonder wider
ihren Willen / an stadt des schuldigen Zolls hinder-
lassen worden / frey passiren vnd folgen lassen.

Deinde 13. eiusdem ꝑ (cum dicti officiales re-
4
culassent accipere oblata) etiam Domino Epi-
scopo, hoc modo: Ein Raht thue sich vnterthänig
erbieten wann vnd zu welcher Zeit jemand den hinder
lassenen Wagen vnd Wein von ihrer Fürstlichen
Gnaden wegen erfordert / cum cautione, &c. daß der
Raht ihres Theils zu pariren willig.

Cum verò Episcopus, ob non factam partiti-
nem (quod videlicet certa dies non esset à Reis
designata) pro declaratione pœnæ, & arctiori-
bus processibus instaret, lata est sententia ꝑ 1. Fe-
bruarii Anno 80. Eäst man es bey dem in instru-
mento partitionis beschehenem erbieten bleiben 15.
Martii post, Actor misit ad Reos, & petit suffi-
cientem partitionem, per solutionem des Weins
für den Wagen vnd Wein. Sed hi recusarunt:
quia nunquam arrestarint, ꝑ quin potius contra 6
id protestati fuerint, vigore dict. instrumenti, A-
ctori insinua i, wollen mit dem Wagen vnd Wein
nichts zuthun haben / habē also beyde Theil / den Wagē
vnd Wein / wie von dem Schaffner auffgeführt / an
demselben Drth stehen lassen / bis er den 6. vnd 7. A-
prilis, selbst auß dem Faß geloffen.

Hoc ita eueniente, petit iam impetrans sibi vini
deperditi precium aestimandū, vigore mandati,
restitui. Sele funda: ex eo, q̄ ꝑ prior sentētia ad Re 7
orū natrata, vñ auff derē vngnugsamē Bericht / sit
lata: Sed eiusmodi sententias ꝑ in Camera aliq̄ an 8
do soleant reuocari, si vlterior deductio fiat. Itē,
ꝑ positio, ea sententia consistat: q̄ tamen adhuc 9
debeatur, iuxta mandatū, plena paritio, cum per
eam sententiā minimē sit sublatum debitum pa-
rendi. Item: ꝑ quod steterit per Reos, q̄ vinum 10
perijt. Item: ꝑ & ipsimet confessi fuerint, se velle 11
mandato parere, quod datur intelligi, vinum i-
psum fuisse arrestatum, vel pignorum: Cui ad-
stipulatur emanatum mandatū, &c.

Primum

Primum fundamentum, non video melioribus rationibus iam niti, quam vt ante sæpe dict. sententiam prætenfum est. Licet enim tempus parendi in arbitrium impetrantis † per verba, **Wann vnd zu welcher Zeit jhr Fürstliche Gnaden den Wein erfordern lassen/** repositum sit: Tamen male prætenditur, certum tempus destinatum non esse. Incertus enim † non est, qui ad quodlibet momentū certificatus est, & in cuiusvis arbitrio † certitudo absolute refidet. Imò plus permittit, † qui omni tempore, † nullo excepto, pandit viam parendi: quam qui id restringit & limitat ad certum diem.

16 Facit, quod dictio, † omne, & *totum*, nihil excludunt, sed quamlibet temporis partem continent. 17 Sicut & semper paratus † soluere, quolibet tempore se offerre dicitur. Possent & alia à maioribus, siue potius argumentando adduci. Sed vt sim breuis indignum esse puto, vt id, quod Reij liberaliter Domino Actori permiserunt, in odium & damnum ipsorum conuertatur. Non itaque video, qua dexteritate sententia prius rectè lata, temere, & sine iustis rationibus reformari siue cassari debeat.

Quod secundo loco proponitur: videlicet, non obstante dict. sententia, Mandato adhuc parendum, &c. Omnino id puto verum esse: cæteris tamen partibus; Imprimis autem. Si vinum adhuc in sua bonitate existeret: Sed iam difficultas inde resultat, 19 Cum partes contendant, † post deperditum vinum inter se, ita vt hic exigat precium, alter neget, cuius sit periculum eius interitus: Mea sententia non erit difficilis, si duo præsupposita vera statuuntur. Primò, † vinum non esse pignoratam; 20 vel retentum pro solutione vectigalis. Secundò, † vinum illud, tempore factæ & insinuatæ protestationis, videlicet vigesimo quinto Iulii, & primo Iulii. Item, † tempore oblatæ partitionis, scilicet tertio, & decimo tertio Augusti, nondum fuisse deterioratum. Dominus impetrans vtrumque horum negat: Sed nullas adducit directas probationes, in hærendo tantum nudis facti & iuris præsumptionibus.

Rei verò nituntur certis documentis, quorum contenta, in facto consistentia Dominus Actor in specie non negat, sed potius fatetur. Licet. n. huius consilii notario insinuanti, r. Iulii dixerint, Die Sachen seyen anderst vnd nicht allerdinges wie in dem Instrument vermeldt/ beschaffen: non tamen in specie ostenditur, vbi, & in quibus res alter se habeat. Imò in duplici. §. Vnd soll disj. & §. Das vbrige fürgeben/ non obscure fatetur ab initio facti, Reos professos & protestatos, prout instrumentum sub n. 8. continet; se nolle vinum, sed solummodo currum retinere.

23 Nec iustum & sobrium erit dicere, † plaustrum & vinum fuisse vnum corpus. Cum enim natura, substantia, quantitate & qualitate separabiles 24 & diuersissimæ res: Imò id vas vini, † eo quasi momento, eodem loco, plaustro separabiliter adiunctum sit, nemo dicet, ea esse vnum, vel

numero, vel re: nec totum, vel integrale, † vt domus: Vel vniuersale, † vt grex, peculium, vel generale, vt vestis, ornamentum: vel quantitatis, † vt octo, decem, &c. nec indiuiduum, † cum diuisionem realem admittant, & ad oculum vel intellectum res istæ diuidantur. Estque per iuris regulam, † qualibet res corporalis, diuidua. Et 29 habet id minus dubii nostro casu, ppter expressam declarationem, consensum & protestationem partium. Non ergo plaustrum & vinum impositum, erit vnum corpus.

Quid enim si gallus † gallinaceus infideat † plaustro, an erunt vnum corpus, vt quocumque volit & Gallus, sequatur & currus, vel ablato Gallo, quis & plaustrum, necessitate consequentiæ, furatus dicitur. Idque tanto magis nostro casu, vbi constat de animo & intentione Reorum: quia Actibus † in cunctis dominatur sola voluntas: Quicquid agunt homines, † intentio iudicat omnes.

Nec mandati narrata sub initium his refragantur, sed potius plaustrum & vinum separant, si rectè inspiciantur, licet argute postea ea copulata sint, & insuper mandatum emanarit. Non igitur cenfeo probatum: vinum simul cum curru pignoratam fuisse, sed potius contrarium ex iudicialiter hætenus deductis liquere.

Secundum præsuppositum quam maxime dependet à primo, si enim vinum non est pignoratam: Tunc, quoad quæstionem principale (cuius scilicet periculo res perierit) frustra queritur, quando id factum sit. Si enim, quoad Reos, cessat prima causa interitus, † pignoratio videlicet, tunc etiam cessat illatio ad eius interitus effectum.

His ita præsuppositis, facile inferitur, periculum rei interitus, † non transferendum in eum, qui rem non pignoraui vel detinuit. Hoc confirmant duæ, vel tres, firmissimæ rationes.

Prima designari potest ex iam dictis præsuppositis, † male enim petitur restitui, quod nunquam fuit ablatum. Debet enim † causa præcedere effectum. Si ergo principale non fuit in obligatione restituendi, † vinum videlicet: tunc nec id, quod eius loco succedit, precium scilicet.

Deinde † aperti iuris est (casu, quo nostri Rei vinum detinuissent) quod oblatio rei debitæ facta, loco & tempore congruis, liberat ab interitu rei. Quia æquum est, inquit textus, posteriorè moram, † nolenti accipere oblationem, nocere. *l. illud. de peric. & commo. rei vend. d. d. in l. qui Roma. de ver. obli. l. si soluitur. de solut.* Et dicitur oblatio † fieri loco congruo, quando fit in loco, in quo facièda est solutio, *l. ob-signatione. C. de solut. ibi Bald. & l. accepta. C. de vsur.* put nostro casu de loco vllū dubiū nunquā est motum. Facit quod creditor, † recipere recusans, tenetur à tempore moræ ad recipiendam æstimationem rei, quanti minimi fuit post moram: *Bald. l. hominem. mandat. & d. l. acceptam.*

Nec refricare hic opus est, quæ tam ex supra dictis, quam ipsa sententia, r. Februarii, super sufficienti oblatione lata, per se satis clara sunt.

43 Deinde ꝑ (iterum posito) vinum nostro casu
 44 fuisse pignoratam : quia tamen obligatio restitu-
 45 endi, vigore mandati, ꝑ est alternatiua, & sic vtrū-
 que, tam vinum, quam precium, sit in obligatio-
 ne restituendi : Ideoque electio consistit penes
 debentem partitionem : q̄ constat ex iuris regulis. Vt
 46 itaque sufficiens oblatio, ꝑ cum effectu intelliga-
 tur, necessariò debet periculum interitus rei, in
 non recipientem oblationem remoueri : Quia
 47 vbi agitur ꝑ de effectu commissæ moræ, oportet
 alterutrum intendi, vt vel culpa, ꝑ siue mora fue-
 rit penes eum, qui debet offerre partitionem, vel
 48 penes eum, ꝑ qui debet recipere partitionem. Sed
 49 offerens ꝑ non fuit in culpa, quod testatur d. sen-
 tentia, & quæ permissa sunt : Ergo. Idque tantò
 50 magis, cum offerens nec postea rem ꝑ ad se recepe-
 rit, d. l. acceptam. Alexand. in l. qui decem. de solut.
 51 His tandem accedit, ꝑ quod emissio mandato
 & oblata partitione, pignoratam rem tunc tem-
 poris fuisse deperditam, vel deteriore reddita,
 nullibi, nec obiectum, nec probatum est : sed q̄
 solummodo prætenfa fuerit temporis incertitu-
 do, docet productum instrumentum, sub n. 4. Re-
 cessus iudicialis D. G. 12. Nouemb. An. 79. Neque
 id ex aduerso vllibi negatur. Vinum verò 6. & 7.
 Martii An. 80. demum periisse satis liquet, ex ta-
 cita confessione partis. Noluit itaque recipi obla-
 52 tio partitionis, ꝑ non ob rem deterioratam, sed
 tantum propter prætenfam incertitudinem, per
 sententiam tamen sublatam : Quo ipso ad supra
 d. effectum, rectè iterum inferitur.
 53 Instrumentum partitionis ꝑ non continere ta-
 citam vel obliquam confessionem pignorati, pu-
 54 to verius dici ꝑ ex antecedentibus & subsequen-
 tibus eum actum oblationis. Imò ex ipsis verbis
 55 & ꝑ circumstantiis in facto oblationis apparenti-
 bus, quam si verba contra enixam intentionē &
 mentem proferentium captentur, & in diuersum
 56 trahantur. Si enim iustitia & veritas ꝑ rei attendi-
 tur, prout hoc loco conuenit, constabit, plus non
 confessos Reos, q̄ debitam partitionē ihesus Theiss:
 57 Idque sub hisce verbis ꝑ declaratiuis. Sie wöllten
 den wider ihren Willen hinderlassenen Wagen vnd
 Wein frey passieren vnd folgen lassen. In reliquis
 nunquam confenserunt. Possunt legi & perpen-
 di verba oblationis, & conferti menti & animo
 proferentium, ante & post eam declarato.
 Hinc, concludendo, existimo, fieri vix posse,
 vt periculum rei peremptæ, in Reos transferri
 possit, sed pronuncian dum, das es nachmals bey
 der vorigen Urtheil bleiben zulassen / vnd D. & sein
 Begeren / des aufigeloffenen Weins halben abzuseh-
 len / aber so viel den Wagen belangt / D. Nam noch zu
 parteren schuldig sey. Expensas compensarem: cum
 partim pro partim contra D. Impetrantem pro-
 nuncietur. Licet non mediocriter temeritas ex ip-
 sius parte appareat.
 Si verò Dominis visum fuerit, p̄bationem vl-
 teriore in puncto pignorati vini aliquid momen-
 ti, negotio posse adferre, nec mihi displicebit im-
 petranti permittere tempus ad reprobandum in-

strumentum protestationis, sub comminatione.
 Sed vix possum videre, quid ea probatio tele-
 uare possit. Semper enim supra dicta adhuc ob-
 stabunt : nisi fortè mendacii & falsæ suggestionis
 ratio habenda foret.

D. Bq. Item I. Q. Concludunt cum Referen-
 te.

V O T V M X L I X.

In causa E. contra N.

S V M M A R I A.

- 1 Positionem siue negationem suam, nemo nisi semel re-
 uocare & mutare potest. Ratio qua. n. 2.
- 3 Reuocatio secundæ & iteratæ, propter quæ verba le-
 gis prohibitiua, non datur locus.
- 4 Reuocatio erroris tam ex intervallo in preparato-
 riis & decisoris, quam in continenti permitti-
 tur.
- 5 Errans vsque ad sententiam, errorem reuocare po-
 test.
- 6 Errantis nulla est voluntas. Quæ regula auctore De-
 cio, nullam limitationem videtur habere. n. 7.
- 8 Erroris reuocatio quando maximè habeat locum.
- 9 Sententia interlocutoria bis reuocari potest.
- 10 Declaratio, durante lite, semper permissa est: Ratio-
 ius qua. n. 11.
- 12 Mutatio modica substantiam non immutans admit-
 titur.
- 13 Libelli articulorum correctio & emendatio vbi, in qui-
 bus, quando & qualiter, etiam post litem contesta-
 tam admittatur.
- 14 Erroris reuocationem iura non distinguunt, an semel
 vel bis corrigatur & varietur.
- 15 Error in alieno facto existens toleratur, & negotio non
 dum finito, in decisoris, vsq; ad sententiam exclu-
 siue reuocari potest.
- 16 Error in facto alieno consistens facilius est probatio-
 nis, quam in facto proprio.
- 17 Error in facto proprio quando presumatur.
- 18 Ignorantia facti proprii ex quibus circumstantiis con-
 currentibus toleretur, vt n. 19. 20. 21. 22.
- 23 Variatio in vltimis voluntatibus non facile admitti-
 tur.
- 24 Reuocationes, mutationes & variationes, in quibus
 non habeant locum, vt n. 25. 26.
- 27 Mutatio & in iudicialibus ante conclusionem causa,
 & definitiuam facile permittitur.
- 28 Erranti, petenti beneficium restitutionis, ex clausula
 generali: Si qua iusta, &c. subuenitur, etiam in
 causa reuocationis post sententiam.
- 29 Reuocationis iusta causa quæ.
- 30 Aduersarium suum armare nemo tenetur. Regula hæc
 quando procedit, n. 31. Limitatur quoque. n. 32. 33.
 34. 35. 39. 40. 41. 43. 44.
- 36 Statuta habentur pro publicis, & tanquam ius pro-
 prium illius loci, vbi obseruatur.
- 37 Statuta omnibus subditis eius loci sunt communia, &
 ideo nemini deneganda.
- 38 Statutorum eam partem, quæ est causa petitiæ editio-
 nis edere sufficit.
- 42 Index cuncta rimari debet, vt parti sine culpa sua la-
 boranti,